

6. fejezet

Iszlám törvények: hazudj, lopj és ölj!

Tudtad?

- Az iszlám egyetlen uralkodó erkölcsi elve, hogy „ami jó az iszlámnak, az helyes.”
- Az iszlám bizonyos körülmények között megengedi a hazugságot, lopást és az ölést.
- Ez egy széleskörű félrevezető kampányhoz vezet manapság.

Az iszlám nem csupán háborúra utasít a hitetlenekkel szemben, és arra, hogy alávessék magukat az iszlám előírásainak, hanem, ahogy azt már részben láttuk, az iszlám terjesztésének érdekében szentesíti a hazugságot, lopást és gyilkosságot. Valójában, az iszlámban nem létezik a Tízparancsolathoz hasonló erkölcsi törvénykönyv. Az elképzelés, hogy az iszlám osztozik a zsidóság és a kereszténység általános erkölcsi szemléletében, a PC mítoszok egy újabb fajtája. Az iszlámban gyakorlatilag minden elfogadható, ami előmozdítja az iszlám növekedését.

Hazudni: Nem helyes—kivéve akkor, amikor az!

Mohamed őszintén beszélt az igazmondás szükségét illetően: „Kötelező számotokra, hogy igazat mondjatok, mivel az igazság erényhez, és az erény a Paradicsomba vezet. És az ember, aki folyamatosan igazat mond és törekszik az igazmondásra, azt végül Allah igaznak fogja feljegyezni. És óvakodj a hazugságtól, mivel az trágársághoz vezet, a trágárság pedig a Pokol Tüzhéhez. És az a személy, aki hazudik és hazugságra törekszik, azt Allah hazugnak jegyzi fel.”¹

Ugyanakkor, mint sok más iszlám alapelv esetében, ez főleg a hívőkkel kapcsolatban érvényes. Mikor a hitetlenek jönnek szóba – főleg azok, akik háborúban állnak a muszlimokkal – Mohamed egy teljesen más alapelvet hirdet ki: „A háború megtévesztés.”

Kifejezetten azt tanította, hogy a hazugság megengedhető a csatában.² Így két fennmaradó iszlám elv született: a politikai merényletek engedélyezése a Próféta és a vallása becsületének védelmére, és a megtévesztés gyakorlatának engedélyezése háborús időkben. A vallásos megtévesztés dogmáit (takijja és kitman) leggyakrabban a siita iszlámmal azonosítják és a szunniták (világszerte a muszlimok közel 85 százaléka) látszólag elutasítják, mivel a Próféta büntette ezeket. Ugyanakkor, mégis megtalálhatók olyan hagyományokban, melyeket a szunnita muzulmánok a legmegbízhatóbbnak tartanak.

Továbbá a vallási megtévesztést (melyet a szerencsétlen hitetleneken alkalmaznak) maga a Korán is tanítja, azt üzenve a muszlimoknak, hogy „**A hívőknek nem szabad hitetleneket testvérbarátoknak fogadniuk a hívők helyett! Aki ekképpen cselekszik, az nem várhat Allától [segítséget] semmiben. Kivételt képez az, ha komoly félni valótok lenne tőlük.**”(Korán 3:28) Másképp mondva, ne barátokozzatok hitetlenekkel, kivéve „ha komoly félni valótok lenne tőlük.” Tegyetek úgy, mintha a barátjuk lennétek, így képesek lesztek megerősíteni magatokat velük szemben. A kiváló Korán kommentátor Ibn Kathir elmagyarázza, hogy ebben a versben Allah „megtiltotta a hívő szolgálóinak, hogy a hitetlenek támogatói legyenek, vagy hogy a hívők helyett velük alakítsanak ki barátságot.” Ugyanakkor, ez alól a szabály alól kivételt képeztek „azok a hívők, akik bizonyos területeken vagy időben féltik a biztonságukat a hitetlenekkel szemben. Ebben az esetben, az ilyen hívők kívülről barátságosnak mutatkozhatnak a hitetlenekkel, de legbelül soha.”³

Amikor a siita muzulmánokat üldözték a szunniták, kifejlesztették a takijja vagy eltitkolás dogmáját: hazudhattak azt illetően, amiben hittek, tagadhatták a vallásuk azon részeit, melyek a szunniták számára sértőek voltak. Ezt a gyakorlatot a Korán szankcionálja, arra figyelmeztetve a muszlimokat, hogy azok, akik elhagyják az iszlámot a Pokolra fognak kerülni, kivéve azok, akiket kényszerítették, hogy így tegyenek, de legbelül igaz muszlimok maradtak.

”Akik nem hisznek Allahban, miután már hívők voltak - kivéve, aki kényszerből cselekszik, és nyugodt az ő szíve a hitben-, ám akik [önként] kitérnek a hitetlenségnek: azokon Allah haragvása lesz és szörnyű büntetés lesz az osztályrészük.” (Korán 16:106) Szorosan kapcsolódik ehhez a kitman, vagy hátsó gondolat dogmája, ami azt jelenti, hogy igazat mondasz ugyan, de a félrevezetés szándékával nem a teljes igazságot. Bár ezeket a dogmákat rendszerint a síitákkal szokták összefüggésbe hozni, mégis az iszlám történelme során, a szunniták szintén gyakorolták őket, mivel az alapjuk megtalálható a Koránban.⁴ Ibn Kathir, aki nem volt síita, elmagyarázza, hogy „a tudósok egyetértenek abban, hogy ha egy személy rá van kényszerítve arra, hogy megtagadja a hitét, akkor számára engedélyezett, hogy önvédelemből ezt megtegye, vagy vissza is utasíthatja.”⁵

A dzsihadisták manapság már beszélnek a megtévesztés gyakorlatának hasznosságáról. Emlekezze erre, ha legközelebb találkozol egy muszlim szóvivővel a tévében, aki a nem muszlim amerikaiakkal való barátságát és az Egyesült Államokhoz való hűségét hangoztatja. Természetesen, lehet hogy az igazat mondja, de lehet, hogy nem a teljes igazat, vagy lehet, hogy hazudik. És szinte biztos, hogy bárki is fogja az interjút vezetni nem fogja megkérdezni őt a Korán ezen szakaszáról.

De mi számít kényszerítésnek ebben az esetben? Ibn Kathir úgy tűnik, hogy csak a fizikai erőszakra gondol, de a kényszerítés sok formát ölthet. Lehetséges, hogy az iszlám szóvivő ebben az országban kényszerét érzi annak, hogy háttérbe szorítsa vagy megtagadja a vallása azon aspektusait, melyeket a hitetlenek rossz ízűnek találnának?

Lopás: Attól függ, hogy kitől lopsz

Az iszlám jog hírhedt a durva büntetéseiről, és talán a legfigyelemreméltóbb a lopás miatti amputáció. **„A tolvajnak –lett legyen férfi, avagy nő,- vágjátok le a kezét! [Így legyen ez] annak jutalmaként, amit szereztek [maguknak] és intő példaként Allahtól! Allah hatalmas és bölcs.”(Korán 5:38).**

De itt ismét más a helyzet, amikor ez a hitetlenekre vonatkozik, akiket az iszlámra veszélyesnek tartanak. Tudjuk, hogy a Korán szabályokat fogalmaz meg a háborús zsákmány elosztásával kapcsolatban, arra utasítva, hogy az ötóde Allahnak és jótékonyági tevékenységekre menjen. (Korán 8:41) És miután Mohamed aláírta a Hudaibijjai szerződést a Kurajs törzsszel (lásd első fejezet), megnyugtatta az összezavarodott és csalódott követőit még több zsákmányt ígérve: **„Allah megígérte néktek, hogy sok zsákmányra tesztek szert. És ezt [a zsákmányt] sietve adta néktek, és távol tartotta tőletek az emberek kezét - hogy [csodás] jel legyen a hívőknek, és hogy az egyenes úton vezessen benneteket.”(Korán 48:18-20).** Számtalan olyan eset van, amikor a muszlimok a rajtaütések során ténylegesen zsákmányra tettek szert.

Gyilkosság: Attól függ, hogy kit ölsz meg!

A muszlim hitvédők szeretik a Korán 5:32 szúróját idézni: **”...ha valaki megöl egy emberi lényt, anélkül, hogy [annak halála bosszú lenne] valaki másnak [a megöléséért], vagy [megtorlás lenne azért], hogy [a megölt] romlást [okozott volna] a földön- akkor olyan az, mintha az összes embert ölte volna meg. Aki ellenben életben tart valakit, olyan az, mintha az összes embert életben tartotta volna. ”.** Ugyanakkor ez a gyakran idézett vers valójában nem az ölés mindent magában foglaló tiltása, mint ahogy annak látszik. Először is „Izrael fiainak” volt címezve, nem a muzulmánoknak és mindez már a múlté. Valójában ez egy figyelmeztetés része a zsidók számára, hogy ne háborúzzanak Mohamed ellen, mert különben szörnyű büntetésben lesz részük. A lényeg az, hogy Allah figyelmeztette Izrael fiait, hogy ne legyenek serények abban, hogy „romlást [idézzenek elő] a földön”, ennek ellenére mégis ezt tették:

Emiatt írtuk elő Izrael fiai számára azt, hogy ha valaki megöl egy emberi lényt, anélkül, hogy [annak halála bosszú lenne] valaki másnak [a megöletéséért], vagy [megtorlás lenne azért], hogy [a megölt] romlást [okozott volna] a földön- akkor olyan az, mintha az összes embert ölte volna meg. Aki ellenben életben tart valakit, olyan az, mintha az összes embert életben tartotta volna. És eljöttek hozzájuk [időről-időre] a mi küldötteink nyilvánvaló bizonyítékokkal. Ám közülük számosan bizony ezután [is] semmibe vették a határokat a földön. Akik fegyvert fognak Allah és a küldötte ellen, s [csak] abban serények, hogy romlást [idézzenek elő] a földön, azoknak a jutalma, hogy megöletnek, vagy keresztre feszítetnek, vagy egymással ellentétesen a kezük és a lábuk levágatik, vagy elűzetnek [erről] a földről. Ez lesz az evilágon az ő szégyenük, a túlvilágon pedig [ráadásul] óriás büntetés lesz az ő osztályrészük. (Korán 5:31-33)

John Quincy Adams az iszlámról:

„Krisztus után a hetedik században, egy vándorló arab az egyiptomi Hágár nemzetségből [Mohamed] egy transzcendens génusz erejét egy fanatikus természetfölötti energiájával és egy csaló tisztességtelen szellemével egyesítve, a Mennyszág küldöttének hirdette ki magát, és pusztulást és sötétséget terjesztett a Föld terjedelmes részén. A mózesi törvények magasztos eszméiből az Egy mindenható Isten doktrínáját átvéve, ehhez végérvényesen kapcsolódott azzal az arcátlan hazugsággal, hogy ő maga Isten prófétája és apostola. Jézus új kinyilatkoztatásaiból átvette az örök élet és a jövőbeli büntetés hitét és reményét, melyet porig alázott azzal, hogy vallása minden megtorlását és jutalmát a saját szexuális vágyának és kielégülésének céljához igazította. Az emberi boldogság forrását annak kútjánál mérgezte meg azáltal, hogy a női nem szociális helyzetét lealacsonyította, és megengedte a poligámiát, továbbá a vallása részeként észrevétlen és megsemmisítő háborút hirdetett az emberiség fennmaradó része ellen. DOGMÁJÁNAK LÉNYEGE AZ ERŐSZAK ÉS KÉJELGÉS: MAGASZTALNI AZ EMBER ÁLLATI TERMÉSZETÉT A SPIRITUÁLIS FELÉVEL SZEMBEN.... A két vallás között, karakterbeli különbözőségük folytán, már egy 12 évszázados háború tombol. Ez a háború még mindig tart... Addig, amíg a hamis próféta kegyetlen és kicsapongó dogmái az emberi cselekedeteket motiválják soha nem lesz béke a földön, és barátság az emberek között.” (A kiemelés az eredetiben is van)

John Quincy Adams (Braintree, 1767. július 11. – Washington, D.C., 1848. február 23.) amerikai politikus, 1825 és 1829 között az Amerikai Egyesült Államok 6. elnöke. [ford.]

Valójában a Korán harcias utasításainak fényében, hogy „öljétek meg a hitetleneket” (9:5;2:191), világos, hogy ebben az esetben, mint sok más esetben, van egy szabvány a muszlimok és egy a nem muszlimok számára. Bár a Korán kiköti, hogy „Egy hívőnek sem szabad megölnie egy másik hívőt – kivéve, ha tévedésből [teszi].”(Korán 4:92), azonban soha nem tesz hasonló állítást a hitetlenekre vonatkozóan.

Ez egy előre megjósolható kettős mércéhez vezetett az iszlám jogon belül. „A jogtalan ölés” a szunnita muszlim safiita iskola jogtudománya alapján, „a hitetlenség után egyike a legnagyobb gaszágoknak.” Előírja, hogy a „megtorlás kötelező... mindenkivel szemben, aki egy embert teljesen szándékosan és jogtalanul megöl.” Mindazonáltal nem szabad megtorolni azt, ha „egy muszlim öl meg egy nem muszlimot.”⁶

Egy iráni szúfi vezető, Sultanhussein Tabandeh sejk—aki meghatározó hatást gyakorolt Khomeini Iszlám Köztársasága jogtudományának megformálásában—írta azt a könyvet, amelynek címe: Egy muszlim kommentár az emberi jogok egyetemes nyilatkozatához. Miközben főbenjáró büntetést szorgalmaz akkor, ha egy muszlimot megölnék, Tabandeh ez ellen érvel akkor, ha a gyilkos egy muszlim és az áldozat egy nem muszlim: „Mivel az iszlám a

nem muszlimokat alacsonyabb hitűnek és meggyőződésűnek tartja, ha egy muszlim megöl egy nem muszlimot,... akkor a büntetése nem lehet az, hogy bosszúból megölik, mivel a hite és a meggyőződése magasabb rendű, mint azé, akit meggyilkolt. Csupán pénzbírságot kellene megkövetelni tőle.”⁷

Egyetemes erkölcsi értékek? Nem találod őket

Mérföldkőnek számító művében *The Abolition of Man* (Az emberiség felszabadítása) a keresztény hitvédő C. S. Lewis (1898-1963) példákat gyűjtött arra, amit ő Taonak vagy a természet törvényének nevezett: olyan alapelvek, melyeket a különböző kultúrákban és civilizációkban magukénak vallanak az emberek. Ezek az alapelvek a következőket tartalmazzák: „A szülők, idősek, ősök iránti tisztelet”. „Gyerekek és vagyon tisztelete”, „a helyes hit és igazság törvénye”, „a nagylelkűség törvénye”, és így tovább. Ezeknek az alapelveknek az egyetemeségét olyan különböző forrásokból való idézetekkel támasztja alá, mint amilyen az Ótestamentum, az Újtestamentum, Vergilius Aeneida, a Bhagavad Gita, Konfuciusz Beszélgetések és mondások című műve, ausztrál bennszülöttek írásai és sok más forrás. Ami teljesen hiányzik belőle, azok a Korán és más muszlim források idézetei.

Ez a mulasztás lehet, hogy annak tudható be, hogy Lewisnak valahogy nem volt ismerete az iszlámról. Azonban ez elég valószínűtlen figyelembe véve azt a szerepet, amit az Egyesült Királyság játszott a Közel-Keleten és Ázsiában abban az időben, amikor Lewis élt. Bizonyára, azt gondolnánk, hogy találhatott volna leírást a Koránból valamelyik alapelveéhez. Lewis számára a probléma azonban az lehetett, hogy az iszlám egyszerűen nem híve annak, amit ő „Az Általános Jóság Törvényének” nevez. Valaki a hittársán kívül máshoz nem jószívű. A kellemetlen tény az, hogy az iszlám egyszerűen nem tanítja az arany szabályt.⁸ Jézus mondása, hogy „**A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal**” (Máté 7:12), gyakorlatilag minden vallási hagyományban megjelenik, kivéve az iszlámot. A Korán és a hadisz olyan éles különbséget tesz a hívők és a hitetlenek között, hogy nincs helye semmilyen parancsolatnak az általános jóságot illetően. A hitetleneket kérdőre kell vonni, meg kell gyanúsítani, el kell őket utasítani, és harcolni kell ellenük. Ez minden. Se nem tolerálni, sem pedig szeretni.

Ez az, ami az iszlámot élesen elkülöníti más vallási tradícióktól. Az iszlámot kivéve elképzelhetetlen bármelyik modern vallás tanításában Tabandeh sejk zavart okfejtése azzal kapcsolatban, hogy azokat, akik megölnék egy hitelent, kevésbé büntessék meg, mint azt, aki hívőt öl meg.

Mohamed kontra Jézus

Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj, mert a ki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: a ki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka [ostoba], méltó a főtörvényszékre: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.

Jézus (Máté 5:21-22)

„Amikor összetalálkoztok a hitetlenekkel, akkor vágjátok el a nyakukat! Mikor aztán nagy rontást tettetek bennük, akkor szorosan kötözzétek meg őket; és utána vagy [gyakoroljatok] nagylelkűséget, vagy [kérjétek] értük váltságdíjat—amíg a háborúság véget nem ér. ... Akik Allah útján öletnek meg, azoknak ő nem hagyja, hogy tetteik célt ne érjenek.”

Korán 47:4

PC Mítosz: az iszlám tiltja az ártatlanok megölését

A szeptember 11-ei támadás következményeként sok muszlim szószóló és Közel-Kelet szakértő azzal nyugtatgatott minket, hogy az iszlám tiltja az ártatlan életek elvételét, és hogy a világon a muszlimok döntő többsége számára Oszama bin Laden három ezer életet követelő

gyilkossága a World Trade Center tornyaiban nem teljesíti az iszlám dzsihád követelményeit, hanem emberiségellenes büntettnek számít.

Mégis az iszlám jog nem világos a civilek megölésének elítélésével kapcsolatban. Tiltja a nők és gyermekek megölését mindaddig, „amíg nem harcolnak a muszlimok ellen.”⁹ Ezt általában úgy magyarázzák, hogy engedélyezett a civilek megölése, ha úgy tűnik, hogy valamilyen módon segítik a háborút. Ez az egyik alapja annak a gyakori kijelentésnek, hogy Izraelben nincsenek civilek. Néhány muszlim vezető az alapján érvel emellett, hogy mindenki, csupán azzal, hogy Izraelben van, engedély nélkül tartózkodik muszlim területen és ezért harcban áll az iszlámmal. Mások, mint például a nemzetközileg híres Yusuf al-Qaradawi sejk még árnyaltabb: „Az izraeli nők nem olyanok, mint a mi társadalmunk női, mivel az izraeli nők fel vannak fegyverezve. Másodszer ezt a fajta mártíromságot a mindenható Allah igazságosságának jeleként látom. Allah igazságos. Határtalan bölcsessége segítségével megadta a gyengének azt, amivel az erős nem rendelkezik, és ez az a képesség, hogy a testüket bombákká alakítsák, mint ahogy azt a palesztinok teszik.”¹⁰

¹ Muslim, book 32, no. 6309.

² Bukhari, vol. 4, book 56, no. 3030; Muslim, vol. 4, book 32, no. 6303.

³ Ibn Kathir, vol. 2, 141-42.

⁴ Bernard Lewis, *The Assassins* (New York: Basic Books, 1967), 25. For taqiyya among al Qaeda members, see Charles M. Sennott, „Explosing Al Qaeda’s European Network,” *Boston Globe*, August 4, 2002.

⁵ Ibn Kathir, vol. 5, 530.

⁶ *Umdat al-Salik*, o1.0, o1.1, o1.2.

⁷ Sultanhussein Tabendeh, *A Muslim Commentary on the Universal Declaration of Human Rights*, translated by F. J. Goulding (London: F. T. Goulding and Co., 1970), 18.

⁸ Ali Sina, „The Golden Rule and Islam,” *Faith Freedom International*, April 28, 2005.

⁹ *Umdat al-Salik*, o9.10, cf. *Al-Mawardi, al-Akham as-Sultaniyyah*, 4.2.

¹⁰ „Al-Qaradawi full transcript,” *BBCNews*, July 8, 2004.